

Lahta leisknaene.

Aastal 1724, Märtsi-kuul, oli ilmuke külm ja udune ning Vaadoga*) järve ümberkaudsed rannamehed kuulutasid kange tormi peäle tulemas olevad. Üks priist noor laewamees astus emaga oma sauna urtsikust wälja. Waata, armas Tehwan, ütles ema, mis karwa järw on ja kuidas ta kurja ilma ähwardab. Kui mind armastad, jää täna koju: mingu laewake ilma sinuta, kus tahab; see oleks sul liig julgus olevad, kui usaldasid niisuguse ilmaga merele minna. Aga poeg kostis: Emake! sa oled wäga ara werega, ma olen küll ju kurjema ilmaga mere peäl olnud; laewuke on ju rannas walmis, mul on ka seal pool järwe tegemist, ei ma wõi mahajääda. Laewameeste kartmata meel emagi südant jälle kinnitas, et oma poega enam ei keelend, waid teda wäga armsaste Jumalaga jättis. Aga peagi langes kartus ja hirm uneste tema peäle, sest tuul läks ikka langemaks ja weewood langesid kui kõrged mäed laewukese tagaotsja peäle, et lõik, kes seal peäl olid, ühtepuhku wet pidiwad wäljaloopima. Wiimaks lipar, kui nägi, et edasi ei siündinud sõnda, läskis

*) Vaadoga järw on kaunis suur, arwatakse 70 wersta Peeterburi linnast ära ja jookseb Neewa jögi temast wälja Peeterburist läbi, Soome mere laela sisse.

laewukest koju poole ümberpöörda; aga ümberkallates ajas ta ühe leedselja peäle kinni. Kõikide käed olidwad küll liikumas teda lahtipeästa, aga see ei mõeldund sugugi. Mittu laewameest ja neid, kes olid laewa peäl, hakkasid ju meelt ärabeitma, kui suure rõõmuga nägiwad, et üks suurem laew, mis seält mitte laugel ära oli, nende häda oli tähelepannud ja neile ühe paadi appi saatis. Abi oli ka libedaste tarwis. See wäike laewuke oli wet täis, et küll nõuti seda weest tühendada; muißt laewalised olid joobnud, muißt otselai segased arust, nõnda et liparil abimehi ei olnud leedselja peält laewa lahti peasta, muud kui Tehwan ja kaks madrusi.

See igatsitud paat oli küll appi jõudnud, aga tema madrusid kartsiwad wäga ligi ajades, nõnda et nende abist sugu asja ei olnud, ja laewameeste lootus lõpekorral oli. Aga nüüd lasti sest suuremast laewast üks teine paat wette, ja see jõudis, mehise sõudmise waral, weel parajal aeal ligi. Selle paadi madrusid, neid esimesi nende kartuse ja hooltuse pärast augutades, hakkasid kohe tööle, ja üks kena, pikk laewamees hüüdis: poisid seie, käige minu järel! Ise heitis kohe oma pealmised riided seljast ära, kargas wette ja kõndis leedselja poole. Teised ruttu tema järel; lõik hakkasid ühe nõu ja jõuuga tööle, ning peagi oli laewuke jälle liiwast lahti.